

ACTIVITAT A REALITZAR DURANT SETMANA DE 30 DE MARÇ A 8 D'ABRIL

Termini de lliurament: dimecres 8 d'abril de 2020 a les 24:00h al correu jeroniaq@gmail.com

Llegeix atentament el text i contesta:

El crearen els xinesos? Hi sobren vells i malalts, al món? Hi sobra gent? Hi tenen interessos, les farmacèutiques? És una guerra biològica del segle XXI? Amb qui és la guerra? Per què Sánchez i Espanya ens en parlen en termes bèl·lics i patriòtics? Són preguntes que ens feim tots avui que comença la primavera i ja fa prop d'una setmana que restam confinats a les nostres llars per mirar de contenir l'avanç de la Covid-19, més popularment coneguda com a coronavirus.

No en faig comptes respondre cap, perquè per a algunes la resposta, de tan senzilla, seria insultant, i per a altres no tenc ni els coneixements ni la informació per poder-ho fer.

De moment, per als docents com ara jo els primers dies de confinament han suposat la fi de les classes presencials amb els alumnes i també el tancament del segon trimestre. I tanmateix, la reflexió s'ha fet inevitable. La primera, **la inviolabilitat i supremacia invencible de l' Homo sapiens**. Amarrats a la idea de progrés imparable, hem fet créixer la nostra esperança de vida més enllà dels vuitanta anys rere el somni d'esdevenir immortals i tirans dominadors de la natura. Però no. Resulta que les plagues bíbliques i les pestes medievals contraataquen la nostra supèrbia amb una potència que no podíem imaginar mai. No deixa de ser curiós que apliquem avui per a la població general exactament els mateixos mètodes de contenció que fa mil anys... Tant que havíem progressat i tan poc camí que hem fet. La pandèmia, en el moment de fer aquest escrit, ja havia sobrepasat amb escreix el quart de milió de persones a tot el món, amb més de deu mil morts a l'esquena.

Un fet relacionat molt directament amb la nostra era contemporània del segle XXI és l'accés per part de les classes mitjanes i altes d'occident a una mobilitat ràpida i de distàncies llargues. En una paraula, **tots som pertot**. Fa estona que les organitzacions ecologistes alerten del perill que suposa per al planeta la presència constant de turistes al racó més insospitat del planeta, al lloc més inhòspit, a l'indret més salvatge. No hi ha enlloc, ja, avui, que no sigui susceptible de ser humanitzat. Trastocam l'ecosistema dels llocs que visitam. Hi alteram la lliure convivència de flora i fauna. Trepitjam, embrutam, malmenam. Però és que a més destrossam el cel i l'atmosfera amb 120.000 vols diaris que transporten dotze milions de persones. Sí, cada dia. En un any, els avions mouen, atenció, 4.380 milions d'ànimes. Més de la meitat de la població mundial. Aquesta mobilitat exagerada, però, també ha pegat revinclada contra nosaltres. Amb la mateixa facilitat i rapidesa amb què ens movem pel món, escampam també arreu la pesta del futur.

Una pesta que, com ens passa tan sovint amb la mort particular, miràvem sempre de coa d'ull, pensant que sí, que passa a l'altra gent, però a nosaltres no. Que l'ebola era cosa dels africans. Que el SARS era un assumpte asiàtic. Però ara el futur és aquí. Fent un símil tennístic, havíem fet un gran servei, més de Federer que de Nadal. Tot era instantani. Tot era aquí. Tot era ara. Tot era fugaç, més que veloç. Tot era urgent. **Demà havia de ser avui**. El futur havia de ser ara. No ens havia bastat de conquerir l'espai que hem volgut fer-nos també nostre el temps. Eterns i immortals. I fugaços i instantanis alhora. Però tothom sap que un gran servei, per perfecte i infal·libre que sembli, pot ser restat per l'adversari de manera letal. Com millor serà el servei, més definitiva serà

la restada. Ho sap, i ho aprofita, Novak Djokovic. Elàstic i atlètic, el planeta (l'univers, els déus?) ens torna la galtada amb una virulència inesperada, però previsible. Si jugues, pots perdre.

Mentrestant, ens hem reclòs a les nostres llars diminutes, arrecerats als confins dels nostres passadissos i les nostres cuines. El Gran Germà ha tret l'exèrcit al carrer. **Ens vigilen des de defora, perquè no sortim. I ens vigilen des de dins, des de la realitat virtual que sembla ara haver conquerit definitivament les nostres vides.** No ens podem abraçar. No ens podem tocar. Ni mirar-nos tan sols, sembla que puguem fer. Esclaus de la pantalla, servils a la xarxa que ens atrapa, ens comunicam amb el món com semblava que volien que ho féssim. Ens davallam aplicacions per fer videotrucades, compartim més que mai les nostres vides amb els mòbils de darrera generació... No deixa de ser curiós que entre els negocis que poden continuar fent feina hi hagi, precisament, els de les grans companyies telefòniques.

Nosaltres, els humans, potser haurem de renéixer per tercera vegada. Primer fou la Bíblia, manuscrita i traspasada durant segles amb còpies manuals. Després arribà el Mecanoscrit del Segon Origen, mecànic, imprès. Ara, amb la pesta del futur, potser haurem de fer l'Àudio de la Tercera Gènesi i començar-lo, caminant pausadament, amb el proverbi del profeta: "Benaurada sigui la indefugible necessitat de tocar".

Tot això, però, serà en haver comptat els morts.

Antoni Riera. Arabalears 20/03/2020

1. Aquest text es titula «La pesta del futur». Justifica aquest títol.
2. Explica el significat de les expressions subratllades i en negreta.
3. Més o menys els fragments subratllats coincideixen amb els temes sobre els quals Antoni Riera reflexiona. Tria'n un i fes la teva pròpia reflexió. El text ha de tenir unes 250 paraules.
4. Explica el sentit de la darrera frase del text. «Tot això, però, serà en haver comptat els morts.»